

[Parkov.]

udtalte den Gang fra vor Side det ærede Medlem Hr. Holger Andersen sig, og han udtalte sig udførligt derom. En Udtalelse om de udenrigspolitiske Forhold, som i Øjeblikket hersker, vil blive fremsat af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, og det synes mig nødvendigt, som Situationen i det hele er, at gøre disse Forhold til Genstand for en indgaaende Betragtning og Overvejelse, naar vi behandler Spørgsmaalet om vort Værns Fremtid. Det forkommer mig, at der i nogen Grad manglede Betragtninger i den Retning fra det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, for ikke at tale om det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen.

Ole Bjørn Kraft: Paa 6te Aar i Træk diskuterer nu den danske Rigsdag Forsvarsspørgsmaalet til Trods for, at vi i 1922 fik vedtaget en Nyordning. Siden 1924 er der ikke hengaaet et Aar, uden at vi paa den ene eller den anden Maade, i den ene eller den anden Anledning har drøftet vort Forsvars Ordning. Det synes næsten, som om dette Spørgsmaal aldrig kan naa til nogen Afslutning. Vi har ikke blot som andre Lande forskellig Mening om Forsvarets Enkeltheder, om de større eller mindre Summer, som vi skal anvende, vi er ogsaa, i Modsætning til de fleste andre Stater, uenige om selve Grundlaget, Forsvar eller ikke Forsvar, ja, om alt Forsvaret vedrørende, om Opfattelsen af Neutralitetsproblemet, ja, hvad er vi ikke uenige om i denne Rigsdag i disse Spørgsmaal!

Og medens vi saaledes diskuterer, fortsætter denne uendelige Række af Debatter, intrigerer og polemiserer mod hinanden, uden at det hidtil til Trods for alle disse Anstrengelser er lykkedes at naa et Resultat, saa trues Værnene af en langsom, men sikker Nedbrydning, bliver Muligheden for vor nationale Selvhævdelse Aar for Aar ringere.

Nu har Regeringen i den Trontale, der blev holdt for nylig, optimistisk udtalt som sin Forventning, at man i Aar vilde naa en Afslutning, men samtidig læser man i det Partis Blade, som Regeringen skal naa et Resultat sammen med, at denne Samling skal være en Forberedelsens Samling: nej, heller ikke i Aar, men næste Aar, maaske, naar vi har haft et Par Debatter til!

Jeg tror, man har Lov til at sige, at Nationen er led og ked af disse evige Diskussioner, denne trøstesløse Tilbagevenden, disse stadigt hævdede Synspunkter, denne Mangel paa Evne hos Rigsdagen til

at faa en Afgørelse enten i positiv eller i negativ Retning. Naar vi alligevel har besluttet os til Trods herfor at forfægte vort Standpunkt, at sætte den politiske Styrke, vi ejer, ind paa, at Regeringens Planer, som de foreligger for os i Nedrustningsforslaget, ikke skal blive til Virkelighed, saa har vi to positive Grunde herfor.

For os staar nemlig hele Forsvarssagens Udvikling i et uendeligt tragisk Lys. Vi vil ikke blive trætte af at sige, hverken til denne Rigsdag eller til det danske Folk, at vi betragter den Udvikling, som dette Land og Folk er kommet ind i, som en Trusel mod Folkets Frihed og dets Uafhængighed. Vi føler os ikke berettigede til at undlade at gribe enhver Lejlighed, der bydes os, til at advare mod Bølgerne af de Beslutninger, som Regeringen har opfordret Rigsdagen til at træffe.

Hertil kommer, at de Aarsager, som allerede de foregaaende Aar har bestemt vor Holdning, i Aar forekommer os mangedoblede ved den Udvikling, som Forholdene i Europa har gennemløbet, siden vi sidste Gang drøftede denne Sag. De Farer, som vi altid har set foran os, men som man maaske tidligere kunde haabe ikke var umiddelbart forestaaende, synes i Dag mørke og truende at skygge over selv den allernærmeste Fremtid. Hvis det ikke skulde lykkes os at føre vore Synspunkter igennem, hvis Vognen, som allerede er sat i Gang, faar Lov at fortsætte sit Løb mod den Afgrund, som vi mener venter den, saa skal det i det mindste ikke kunne siges om os, at vi ikke har advaret, at vi ikke har forsøgt at sætte vore Skuldre mod denne Udvikling.

Vi lever i Aar i Tiaaret for Folkeforbundets Stiftelse, og der er ingen i denne Sal, der vil bestride, at Folkeforbundet i disse 10 Aar har udrettet mange nyttige Gerninger, at det har været et Sted, hvor Bestræbelserne for Fred og Forstaaelse mellem Folkene har fundet sine varmeste Fortalere, og hvor man ad mange Veje har forsøgt at skabe et sikkert Grundlag for, at Krig ikke mere skulde blive et Virkemiddel til Afgørelse af Folkenes Stridigheder.

I disse Bestræbelser har alle danske Partier deltaget med de samme Forventninger og med den samme Iver. Der findes ikke i dette Land nogen Uenighed om at støtte og styrke enhver fornuftig Bestræbelse for: Aldrig mere Krig. Vi smaa Stater har jo intet at haabe, men alt at